

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 58.

Extraordinair Sessjon.

22de Nøde.

Onsdagen den 26de Septbr.

(Forts.)

Tscherning (fortsat): Vi have arbeidet paa at sikke os vore Samfundets rettigheder ved at indrømme en Indskrænkning i vor Grundlov, men indenfor den Grændse skulle vi saa ogsaa være sikke. Og nu siger man her: Vi skabe en Fællesforfatning, hvis Formaal blandt Andet er at gjøre Eder den Udvikling, som ligger i Eders særlige Forfatning, umulig — det siger man her (Monrad: Hvor staaer det?). Det har den ærede Indenrigsminister sagt (Monrad: Naar?). Den ærede Indenrigsminister har sagt med rene og skjære Ord, at der er Sager — der slet ikke vedkomme Fællesforfatningen, det skulle vi vel overveie — som vi skulle lægge, ja, jeg kan ikke huske hans Ord, men Betydningen er, en Hemsfo paa, og som man maatte vide at holde tilbage. Han har nævnt Fæstelseløsningen, han har nævnt Beskatningsmaaden, Bestemmelsen om, hvilke Beskatningsmaader vi ville bruge, disse Sager skulle vi see indskrænkede ved denne Fællesforfatning. Det er sagt os og sagt med rene og skjære Ord, og naa man troster os med den hele constitutionelle Indretning, saa siger jeg: Det er det Samme, som om man vilde give os en Spillebaase istedetfor et spillende Uhr; de spille begge, men der er kun eet af dem, som angiver Tiden, og det, som med sit constitutionelle Spilleværk viser Tiden i constitutionel Forstand, det er vor Repræsentation, der tillige viser, hvorledes Fremskridtet skal gjøres. Det,

vi gjøre her, det er et Tilbagekridt i vor Civilisation; thi Civilisationen bestaaer ikke for Diebliffet i at lære visse Videnskaber, visse Bøger, Floskler osv., men Civilisationen bestaaer i at løse den Opgave, hvorledes den Lighed, som hele Europas nuværende Udvikling kræver og fører med sig, kan bestaae med Frihed og Underkastelse, Underkastelse paa Statens Vegne, Frihed paa Borgernes Vegne, og Lighed i Udviklingen deraf. Kald det kun ridicul, saalange de ville, det skal dog staae vist, og ligesaa vist skal det staae, at det ærede Ministerium har gjort, hvad det har gjort her, paa egen Regning og uden Nødvendighed. Det ærede Ministerium veed, og det vide vi Alle, at det første Rigsraad, som kom sammen — og som nu skal staae som forhindrende Magt, uagtet det i ingen Henseende er det — strax begjærede Modificationer i Forordningen af 26de Juli 1854, og at, naar det ikke gif videre, saa var det, fordi det vilde see at træffe en Overenskomst mellem de Medlemmer, som vare tilstede. Men hvad var det, Rigsraadet især urgerede paa? Det var netop besluttende Myndighed i alle Lovgivnings-sager, som angaae Finantsvæsenet, og hvad var det, det lod staae urørt? Det var Delegationen med denne Indblanding af Kongevalgte — Delegationen lod det staae urørt, de Kongevalgtes Indblanding lod det staae urørt, og hvorfor? Fordi det hedder, og hed overalt, og hed i den Forsamling, at de Kongevalgte vare der for at forhindre Overgreb. Men hvad behøvedes der da for at forhindre Overgreb mere, end at lade de Kongevalgte beholde den Styrke, de havde, eller en større Deel af denne Styrke? Jeg gad spørge, om det ligger i Sagens Natur, at vi ved den Repræsenta-